

med Fængsel eller Bøder; men jeg kan ikke indse, at der vil fremkomme den ringeste Forandring i det Forhold, der nu er tilstede, thi Staten har jo taget Ordningen af denne Sag i sin Haand, og jeg kan ikke tro andet, end at naar Nogen nu vil gribe forstyrrende ind deri, Staten da vil vide at straffe ham. Dernæst siger det ærede Medlem, at vi ville berøve de Folk, som der her er Tale om, de bedste Midler til at helbrede Andre med, idet der i Lovforslaget er foreskrevet, at de ikke maa benytte de Lægemidler, som Apothekerne ikke ere berettigede til at udlevere til Alle og Enhver. Det er ganske mærkeligt, at vi nu i de stærke Udtryk, som det ærede Medlem brugte, blive bebrejdede, at man har søgt at skjelne saa alvorligt imellem de af Staten ansatte Læger og dem, man her har tænkt paa. Det er, som om det ærede Medlem havde taget Ordet, indigneret over, at vi vilde gjøre Kvakksalverne Uret, dem vi have villet skaffe den allerimpleste borgerlige Ret mellem os, gjøre dem Uret ved ikke at give dem frie Hænder nok. Det er virkelig ikke vor Mening her saaledes at ville stille dem op som dem, der skulle indtage de af Staten oplærte og bemyndigede Lægers Plads, eller give dem Plads sideordnet med dem; det er paa ingen Maade Tilfældet, og derfor have vi foreslaaet disse Indskrænkninger, og nu skulle vi høre ilde derfor. Vi forlange, som sagt, kun de allerimpleste Forholdsregler, for at have den Ubillighed og Uretfærdighed, som efter vort Syn nu finder Sted. Dernæst siger det ærede Medlem, at „væsentlig Omstreifer“ skulde være et saa uforstaaeligt og uheldigt Udtryk. Det kan gjerne være, at det ikke udtrykker Tanken saa godt, som den burde udtrykkes. Giv os et bedre. Vi have tænkt, og det er ogsaa ansøgt under Forhandlingerne dermed at ramme dem, som i Forordningen af 5te September 1794 kaldes Markkrigere, saadanne Folk, der rejse omkring og opslaa deres Butiker snart paa eet snart paa et andet Sted, lokke Folk til sig for at faae deres Penge og rejse bort igjen, uden at man i mindste Maade kan faae Sikkerhed for, om de gave gode Raad eller bedroge Folk. De blive ikke tilstede for at staa til Ansvar derfor. Den Slags Folk ville vi ikke skaffe nogen Anerkjendelse eller lovlig Ret. Det forekommer mig ganske besynderligt, at det ærede Medlem vil tale om saadanne Læger, der have skaffet sig særlig Dygtighed i et eller andet Fag, og snart ere paa eet, snart paa et andet Sted; thi her er slet ikke Tale om Læger, de af Staten anerkjendte Læger berøres ikke i mindste Maade af dette Lovforslag. De kunne ganske handle, som de selv ville, og Ingen i Verden kan falde paa at fortolke denne Lov saaledes, at en af Statens Læger, som saaledes havde givet sig af med et eller andet Fag, være sig hvilket som helst det vil, og havde reist omkring i Landet og tilbudt Folk sin Hjælp snart paa eet, snart paa et andet Sted, skulde straffes. Det ærede Medlem omtalte den Gumbug, der drives ved Besjend-

gjøvelser i Kvakksalverne af Universalmidler og andre lignende Ting; ja det er ogsaa ganske mærkeligt at høre dette anvendt som en Indvending mod dette Lovforslag. Den Slags Gumbug har man jo gjort lovlig blandt os; saasnart derimod en Mand, der virkelig er i Stand til at kunne hjælpe et Medmenneske, giver ham et Raad, hvorved han kommer sig, saa straffer man ham; men hvem har Opsigt med alt dette, hvorved Folk daglig narres Penge fra, og som man har gjort lovligt? Naar den ærede Læser mistede en Beskyttelse for dem, der i god Tro udøve deres Lægepraxis, saa skal det være os den største Glæde, dersom han kan skaffe andre Bestemmelser ind i Loven, der kunne sikke os mod Forværling af Bedragerer og Folk, der give deres Medmennesker Raad i god Tro; men jeg ser virkelig ikke, hvorledes det lader sig gjøre. Vi ophæve jo dog ikke Forbudet mod mange Ting, som i Loven stemples som Forbrydelse, fordi Domstolene, naar de skulle dømmes, have meget ondt ved at skjelne mellem de hardede Forbrydere, de, der af ond Villie gjør Dødt og de, der paa en eller anden Maade af Nød og Svaghed ere fristede til Forbrydelse. Ser man ikke saa tit f. Ex. med Hensyn til vor Lovgivning, at der er Forhold tilstede, som kan bringe Hjertet til at bløde, ser man ikke, at de, som under lige ydre Vilkaar have begaaet Uveri, kunne blive straffede med lige haard Straf, uagtet man maatte sige, at den Eine menneskelig talt burde være fri for Straf, medens den Anden skulde straffes langt haardere, end ske kan? Det er en Anse, der kan reises mod enhver Lovgivning i saadanne Forhold og som man virkelig har faare vanskeligt ved at sikke sig mod. Naar den ærede Læser endelig med meget stærke Ord har udtalt sig imod Stykket Lit. b, som vil sikke imod, at disse Folk ikke skulde foranledige Udbredelse af smitsomme Sygdomme, saa indrømme vi fuldstændig, at det er et Punkt, som rimeligvis ikke er fyldestgjørende, men som vi ifjor i Udvalget have taget under den nøieste Overveielse, og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casé) vil kunne vidne, at vi ærlig have søgt, og han med os, at faae Bestemmelsen til, saa godt vi formaaede det, at ramme, hvad vi ville ramme. Meningen er, at vi ville forhindre disse Folk fra at give sig af med smitsomme Sygdomme, naar de vide, at det er smitsomme Sygdomme. Kan man foreslaa en Bestemmelse, der endnu mere vil sikke derimod, saa modtager vi den inderlig gjerne. At det kan være vanskeligt at bestemme, hvad der er en farlig, og hvad der er en ikke farlig Operation, skulle vi ligeledes gjerne indrømme; men paa den anden Side have vi ikke helt kunnet udelade Ordet „farlig“, fordi saa Folk for enhver Operation kunde straffes, selv en saadan, der var saa ubetydelig som f. Ex. at skære Hul paa en hulden Fingerring, thi det kunde jo ogsaa betegnes som Operation; men det er, som sagt, klart af Lov-